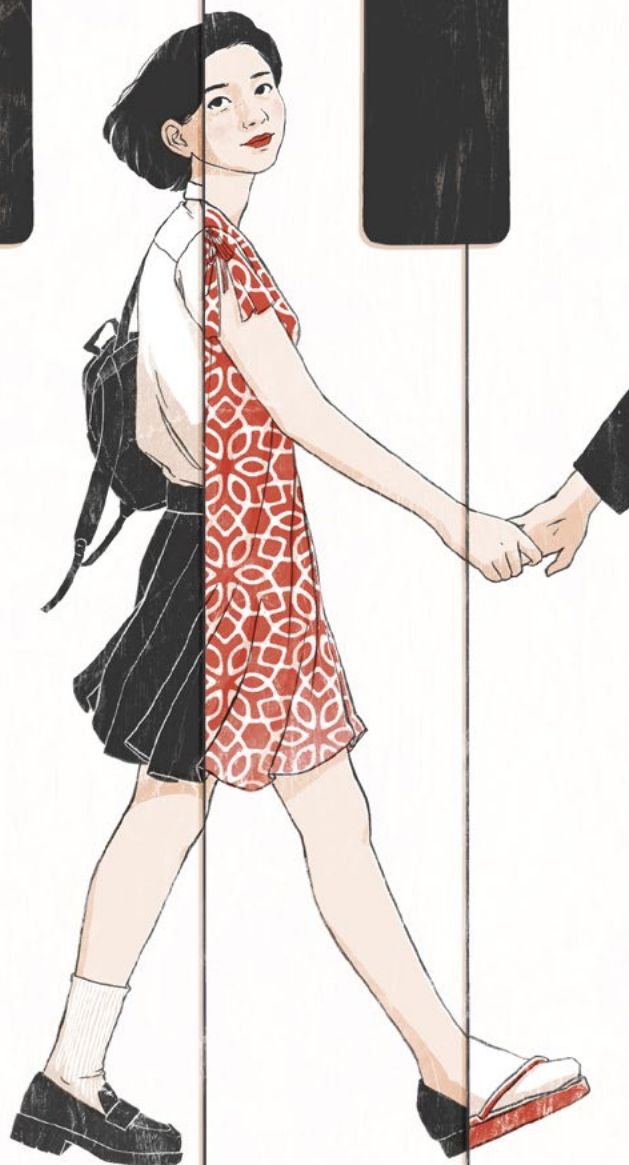

V JAPONSKU
PRODÁNO
VÍCE NEŽ
MILION
VÝTIŠKŮ

ŠTÁPLETA

MAIKO
ŠEO

HOST

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve
smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez
souhlasu nositele práv zakázána.

そして、バトンは渡された
SOSHITE, BATON WA WATASARETA
by SEO Maiko

Copyright ©2018 SEO Maiko
Original Japanese edition published
by Bungeishunju Ltd., in 2018.
This edition published by HOST under the license
granted by SEO Maiko, by arrangement
with Bungeishunju Ltd., through Japan
UNI Agency, Inc., and Vicki Satlow
of The Agency, srl

All rights reserved
Translation © Petr Kabelka
a Eliška Kabelková Vítová, 2026
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3016-8 (PDF)
ISBN 978-80-275-3017-5 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3018-2 (MobiPocket)

P R O L O G

Co bych tak dneska uvařil?

Venku bylo krásné podzimní ráno a já nadšeně mířil do kuchyně, i když mě pořád nenapadalo, co mám připravit k snídani.

Čeká nás důležitý den, takže možná rýži s vepřovým řízkem? Ne, ta se přece ji jenom před nějakým utkáním a tohle není žádná soutěž. V tom případě třeba gjózu, aby měla dost energie? Ne, v její velkej den z ní nemůže táhnout česnek. Tak rýži s omeletou, na kterou pak kečupem napíšu nějaký vzkazík. Jenže to by Júko zase určitě měla řeči. A co takhle zapékanou rýži se sekanou?

Zatímco jsem si v hlavě procházel svoje možnosti, uvědomil jsem si, kolik receptů jsem se za těch osm let naučil. Júko si sice vždycky stěžuje, že všechna moje jídla jsou na snídani moc těžká, ale stejně nikdy na talíři nenechá ani sousto.

Takhle bych ale mohl přemýšlet donekonečna. Musí to být něco, co se dá jíst i studený. Júko jednou říkala, že vajíčka každý připravuje jinak, ale omelety dělám nejlepší já, protože jsou na skus tak akorát. Už to mám! Budou vaječný sendviče!

Otevřel jsem lednici a na linku si vyskládal máslo, mléko a spoustu vajec.

ČÁST I

1.

K A P I T O L A

Ach jo. Proč si nemám na co stěžovat? Jasně, starostem se člověk nevyhne, ale nic zásadního mě netrápí. Tyhle situace zažívám každou chvíli, a stejně jsem z nich vždycky celá špatná.

„Je skvělé, že jste vždycky tak dobře naladěná, ale pokud se mi nesvěříte s tím, co vás tíží, nepomůžu vám,“ řekla naše třídní učitelka Mukai, která seděla přímo přede mnou.

Přišel konec druháku a já s ní u lavice před katedrou na naší poslední schůzce ohledně plánů do budoucna probírala, co chci dělat po škole. Na to, jak stísněně třída působila během výuky, mi najednou připadala dost prázdná.

Začala jsem přemýšlet, co jí na to tak říct, když mě netížilo vůbec nic, ale ona pokračovala dál: „Nemusíte se mi svěřovat se vším, ale chtěla bych se něco dozvědět o vaší rodinné situaci, Morimijo.“

„Morimijo? No jo, tak se vlastně jmenuju,“ zarazila jsem se a paní Mukai na mě vrhla zmatený pohled. Určitě se podivila,

že si pořád nepamatuju vlastní jméno. „Jenom na to příjmení nejsem zvyklá, protože mi všichni říkají Júko.“

Paní Mukai na moje upřímné vysvětlení jenom lehce kývla a prohodila: „Aha, chápu. Júko je hezké jméno.“

Je sice neskutečně tuctové, ale rozhodně hezké. Celých sedmáct let svého života jsem na něj nedala dopustit. Kromě toho, že krásně zní a dobře se pamatuje, se navíc skvěle hodí k jakémukoliv příjmení.

Původně jsem se narodila jako Júko Mito. Pak se ze mě postupně stala Júko Tanaka, Júko Izumigahara a nakonec Júko Morimija. Neměla jsem tušení, proč jsem dostala zrovna tohle jméno, protože se na to nemám koho zeptat, ale faktem zůstává, že „Júko“ působí přirozeně jak s dlouhým, tak s krátkým, složitým i jednoduchým příjmením.

„Obdivuju, že jste tak laskavá, i když jste si toho tolik prožila.“

„Hmm...“

Možná jsem několikrát změnila příjmení, ale žádným peklem jsem si neprošla. A i když moje jméno znamená „laskavost“, necítila jsem, že bych jí nějak zvlášť oplývala. Paní Mukai ovšem normálně nikoho nechválila, takže jsem jí slušně poděkovala.

„Mám ale pocit, že v některých ohledech byste na sobě měla ještě zapracovat. Jak bych to řekla... Jste taková nesmělá a neprůbojná.“

„Aha...“

„Pokud se s něčím potýkáte, klidně mi to povězte. Od toho přece učitelé jsou.“

„No jo... to máte pravdu.“

Paní Mukai nebyla zdaleka jediná, kdo mě kdy pobízel, abych se mu svěřila. Kromě ostatních učitelů jsem to slýchala i na ošetřovně nebo od našeho školního psychologa. Všichni čekali, až si konečně vyliju srdíčko. Proto jsem zoufale potřebovala najít něco, co by mě trápilo. Bylo mi líto, že mi každý tak vřele otevírá svoji náruč, ale já se jim do ní nemám s čím vrhnout. Pro tyhle případy by to chtělo minimálně jedno pořádné trauma. Dostala jsem nutkání si nějaké vymyslet, abychom se mohly posunout dál, ale bála jsem se, že by mě paní

Mukai prokoukla. Jediné, co mě trápilo, byly právě tyhle situace. Vedla jsem úplně normální život, za který jsem se vždycky akorát styděla, protože jsem měla pocit, jako bych všechny nějakým způsobem zrazovala. Nic zlého se mi nikdy nestalo, ale lidi si o mě stejně dělali starosti. Kvůli tomu jsem došla k závěru, že není nic horšího než se cítit trapně za to, že mě nic netíží.

„No, ale chápu, že zrovna učitelům se ti asi s takovými věcmi svěřovat nechce,“ řekla paní učitelka suše, když jí došlo, že ze mě nejspíš nic nevypáčí.

Paní Mukai se od mých předchozích učitelů lišila tím, že ke mně nepřistupovala s lítostí, ale s pochybami. Ostatní mě měli za chudinku, zatímco ona se vždycky pokoušela zjistit, co se mi doopravdy honí hlavou. Litování jsem ještě překousla, ale to její naznačování, že se jenom přetvařuju, mě dost štvalo.

„Takže chcete jít studovat na vyšší odbornou školu Sonoda?“ nadhodila paní učitelka, když nahlédla do mého formuláře.

„Ano, přesně tak.“

Oddechla jsem si, že křížový výslech je u konce, a přikývla. Nepřišla jsem s ní přece probírat svůj život, ale budoucí studium.

„Proč jste si vybrala jenom vyšší odbornou školu? S vašimi schopnostmi byste klidně zvládla i klasickou univerzitu.“

„Je to jediná škola poblíž, kde můžu získat certifikaci na výživovou poradkyni. Vždycky jsem si říkala, že bych chtěla dělat něco s jídlem... a na Sonodě na to mají obor. Takže bych to měla blízko a dá se tam studovat něco, co mě zajímá.“

„Aha, vidím, že alespoň tohle už máte promyšlené. To zní dobře. Ani přijímací zkoušky by pro vás neměly být problém.“

„Děkuju.“

Paní Mukai byla zhruba padesátiletá zasloužilá učitelka. Podle jejího přísného vzezření zdůrazněného nenalíčeným obličejem a vlasy staženými do culíku to vypadalo, jako by se pro tohle povolání narodila. Na rozdíl od mnoha ostatních vyučujících, kteří nám rádi vyprávěli historky z osobního života, mluvila v hodinách výhradně k věci, takže o jejím soukromí nikdo nic nevěděl.

„No, tak to bychom měly,“ zakončila paní Mukai naši schůzku.

Trochu mi ale vrtalo hlavou, proč zdůraznila, že mám promyšlené „alespoň tohle“. Naznačovala snad, že jinak nepřemýšlím? Než jsem se jí na to stihla zeptat, už si dovnitř zavolala někoho dalšího. No nic. Hlavně že přijímačky bych podle ní měla zvládnout levou zadní. Zlehka jsem se uklonila a vyšla ze dveří.

„Poslyš, nechtěl by sis příště vybrat nějakou megeru?“ zeptala jsem se, zatímco jsem si pochutnávala na vařeném platýsovi nadívaném cibulí, houbami, špenátem a tofu.

„Proč?“

Věčně hladový Morimija seděl u stolu v obleku, ve kterém se vrátil z práce. Říkala jsem mu, ať se převlékne, aby si ho nezamazal, ale on jako každý den jenom mávl rukou a začal se ládovat.

„Když kolem sebe máš jenom samé hodné lidi, taky to má svoje nevýhody. Podle mě by mi prospělo, kdyby moje příští máma byla větší mrcha.“

Kdybych se ve škole mohla svěřit, že mi macecha dělá ze života peklo, učitelé by byli radostí bez sebe.

„A není náhodou super, že máš kolem sebe jenom samý hodný lidi?“

„To sice je, ale není divný, že nemám ani jedno trauma, když střídám rodiče jako na běžícím páse? Přece jenom se říká, že trápení utváří charakter.“

„Buď ráda, Júko. A neříkej mi, že tě v sedmnácti vůbec nic netrápí,“ opáčil Morimija s plnou pusou.

„No, trápí, ale...“

Měla jsem tři táty a dvě mámy a domov jsem za těch sedmnáct let vystřídala hned sedmkrát. Samozřejmě, že jsem z tolika náhlých změn neskákala radostí. Nejdřív jsem byla nervózní z nových rodičů, pracně se učila, jak to u nich chodí, a sotva jsem si na ně zvykla, zase jsem musela o dům dál. Nikdy to ale nebyla žádná tragédie, takže by to moje učitele, kteří si představovali kdovíco, nejspíš neuspokojilo.

„Jenže všechna moje trápení jsou strašně obyčejná. Chtělo by to něco horšího...“

„Občas tě vůbec nechápu, Júko. I kdybych si vzal nějakou semetrikou, stejně by na tebe nemusela být zlá... Ale to je teď jedno. Ta cibule se úplně rozplývá na jazyku.“

„Děkuju.“

Když jsem připravovala večeři, Morimija mi ji nikdy nezapomněl pochválit.

„Máš sice pěkně divokou představivost, ale vařit umíš fakt prvotřídně, Júko.“

„Jenom vždycky něco splácám dohromady. Všechno chutná skvěle, když to necháš povařit.“

Pokud člověk opeče nebo povaří kus masa nebo ryby a přihodí k tomu trochu zeleniny a tofu, hned to vypadá jako vyvážené jídlo. Tak mě to alespoň naučila Rika, která s náma žila kdysi. Vaření jsem měla ráda, jenže když jsem se ve všední dny vrátila ze školy, moc se mi do toho nechtělo, takže jsem často jenom povařila nebo osmažila, co mi přišlo pod ruku. Radši bych Morimijovi k té rýži připravila víc než jednu přílohu, ale on si stejně vždycky na všem pochutnal.

„Přestaň řešit hlouposti a taky se najež, než ti to vystydne, Júko. A vůbec... Kdybych si vzal nějakou megeru, znepríjemňovala by život hlavně mně!“ zasmál se Morimija.

„No ne, byla by to moje macecha. Na tebe by mohla být hodná, ale mě by určitě trápila.“

„Myslíš?“

„Jasně, byla bych jí přece na obtíž. Jako každé správné maceše.“

Nejspíš by mi schválně nakládala míň jídla a schovávala mi věci. Určitě by mi nadávala do blbek a přála by si, abych vypadla z domu. Potom by se ze mě stala opravdová chudinka a všichni by konečně byli spokojení.

„To je furt macecha sem, macecha tam. Vždyť i Rika je tvoje macecha.“

„Fakt?“ zeptala jsem se a zmateně naklonila hlavu.

„No jasně. Všechny nevlastní mámy jsou macechy.“

„Jo? To jsem nevěděla.“

Nakonec jsem teda s jednou macechou už žila, takže zlé a mstivé jsou podle všeho jenom v pohádkách. Rika byla celkem

nepořádná a často zapomínala, kde co nechala, ale mně nikdy nic neschovávala. Ani jídlo mi neodepírala, i když všechno dávala na jeden velký talíř, protože se jí nechtělo mýt nádobí. Zdálo se, že v reálném světě macechy bohužel tak zlomyslné nejsou.

„Takže přes macechu asi cesta nepovede.“

„Nejspíš ne. Když ti někdo onemocní, něco se mu stane nebo umře... to je opravdový neštěstí. Nechci si to ani představovat. To přece musí být strašný utrpení,“ řekl Morimija, zatímco si přeléval do rýže zbytek šťávy z platýše.

Pokaždé mě překvapilo, jak dojídá všechno do posledního zrnka.

„A já už se navíc ženit nehodlám.“

„Vážně ne?“

Nechtěla jsem, aby se kvůli mně omezoval. Vždyť mu bylo teprve třicet sedm, takže by neměl zůstat sám.

„Jasně, jsem přece hlavně tvůj táta. Minimálně počkám, dokud se nevdáš ty. Do té doby se bude všechno točit kolem tebe.“

„Ale no tak. Co budeš dělat, jestli se nikdy nevdám?“

„Tak mi to bude úplně šumák. Nakonec je ze mě lepší tatík, než jsem čekal, a nic bych na tom neměnil,“ pronesl spokojeně Morimija, který v sobě neměl ani špetku otcovské přísnosti nebo odměřenosti.

I Rika si vlastně moc chválila, že mi mohla dělat mámu. Mně osobně rodičovství připadalo jako pěkná otrava, ale možná jsem se pletla.

„No nic, to přemýšlení mě nějak unavilo. Jako zákusek si můžeme dát ten pudink, co jsem včera koupila.“

Samozřejmě jsem na sebe nechtěla přivolávat neštěstí jenom proto, aby mě ostatní měli proč litovat. Neměla bych se snažit být smutná kvůli tomu, že to ode mě okolí očekává.

Všechny tyhle negativní myšlenky jsem se rozhodla hodit za hlavu a vykročila jsem k lednici, když vtom se za mnou ozvalo: „Promiň, ten jsem snědl dneska ráno.“

„Cože?“

„Dal jsem si ho k snídani,“ vysvětlil Morimija a omluvně sklonil hlavu.

„To je v pohodě, koupila jsem dva,“ opáčila jsem.

Možná se nechoval jako typický táta, ale žili jsme spolu, takže když jsem v obchodě kupovala něco na zub, vždycky jsem všechno brala po dvou.

„No... ten první byl tak dobrý, že jsem nakonec snědl oba. Však víš, jakou mám po ránu strašnou chuť na sladký.“

„Oba dva? Hned ráno?“

„Jasně, to jsem vždycky jako černá díra. Spořádám klidně i gjózu nebo zapečenou rýži.“

Nedokázala jsem pochopit, jak toho Morimija zvládne tolik sníst.

„A to jsem ho koupila, abychom měli sladkou tečku po večeři,“ posteskla jsem si, protože jsem se na něj opravdu těšila.

„Promiň mi to. Teď jsem si vzpomněl, že nám kolega nedávno přivezl z výletu rýžové koláčky. Měl bych je mít v tašce, tak si je můžeme dát místo toho pudinku. Počkej chvilíčku.“

Morimija hrábl do aktovky na gauči, vytáhl malou krabičku a zahlásil: „Tady je máme.“

„Jak že jsou staré?“

Balení bylo celé pomačkané a zprohýbané.

„Dostal jsem je tak před deseti dny. V pohodě, rýžové koláčky se jen tak nezkazí.“

„Já na ně ale vůbec nemám chuť.“

„No tak, nebuď taková. Jsou fakt dobrý. Dej si,“ nabídl mi Morimija se širokým úsměvem, tak jsem krabičku přece jenom váhavě otevřela a dala si do pusy jeden drobný koláček. V tu ránu mi celý krk obalila sójová mouka.

„Nemusíš tak hltat!“ prohodil Morimija žertovně, zatímco jsem se dávala.

„Já nehltám. To se jenom můj hltan zlobí, protože se už těšil, až po něm sklouzne pudink.“

„Ty máš teda děsivý orgány.“

„Na ten pudink se těšilo celé moje tělo od hlavy až k patě!“ ohradila jsem se, když se mi podařilo popadnout dech.

Ten koláček nebyl špatný, ale pudinku se prostě rovnat nemohl.

„Promiň, to bude tím, že nejsem tvůj opravdový táta. Ten by pro dceru chutě určitě potlačil. Omlouvám se,“ kál se Morimija a šel mi udělat čaj. Já mezitím kašlala, až mi z toho vhrkly slzy do očí.

A to se ještě před chvílí chlubil, že je lepší tatík, než čekal. Navíc mi nešlo do hlavy, jak příbuzenské vztahy souvisí s kradením jídla. Schválně jsem koupila dva pudinky, a nakonec mi nezbyl ani jeden. Zdálo se, že to největší neštěstí na mě číhá v každodenním životě. Za to si přece trochu soucitu zasloužím.

Vrhla jsem na Morimiju zamračený pohled a vyklopila do sebe celý hrnek čaje.

2.

K A P I T O L A

Vypnula jsem zvonící budík, roztáhla závěsy a pustila do pokoje jemné paprsky světla. Takhle příjemně hřejí jedině na jaře. Čekala mě ceremonie k zahájení školního roku. Podle mě je jenom správně, že tyhle nové začátky vycházejí na duben. Minimálně půlka nervozity a úzkostí se pak rozplyne v něžném objetí sluníčka. Mě osobně nástup do třetíáku moc nenervoval, ale stejně jsem za to teplo byla ráda.

Ještě předchozího dne jsem si užívala jarních prázdnin, takže jsem byla dost rozespalá. Dokráčela jsem do kuchyně, kde mě přes nos praštil pach silného vývaru a oleje.

Co to má být?

Zhluboka jsem se nadechla a hned mi to došlo.

No jo vlastně... něco takového mi připravil i loni, když jsem nastupovala do druháku.

Nebyla jsem si jistá, jestli do sebe tak těžké jídlo nasoukám hned po probuzení, ale přesto jsem se doplahočila ke stolu. Jakmile jsem se usadila, Morimija přede mě se širokým úsměvem postavil velikánskou misku plnou rýže s masem.

„Ránko, Júko. Tak dneska z tebe bude třetačka, co?“

„Už to tak bude. Ale teda...“

Přejela jsem miskou očima a zlehka si povzdechla. Vážně mi uvařil rýži se smaženým vepřovým. Na snídani sice nedám dopustit, ale smažené po ránu je moc i na mě.

„Letos tě čekají přijímačky, poslední sportovní den i kulturní festival. Na tolik výzev se přece potřebuješ pořádně posilnit.“

„Myslíš?“

I to ráno před nástupem do druháku nadšeně povídal něco o tom, že každá správná máma musí svoji ratolest před novým startem pořádně nakrmit, takže se hecnul a uvařil mi rýži s vepřovým. Jeho prapodivné představy o rodičovství mě občas uváděly do rozpaků.

„No tak, puť se do toho, než ti to vystydne. Pořádně jsem si přivstal, abych všechno stihl.“

„Jasně, děkuju. Tak já se do toho dám.“

Kdyby byl Morimija můj vlastní táta, určitě by mě od takového jídla po ránu spíš odrazoval a ujišťoval by mě, že nový školní rok není třeba vítat žádnými zvláštními rituály.

Morimija si zívá a postavil si na kafe.

Tak on si kvůli tomu přivstal...

Když pro člověka někdo něco udělá, vždycky se to špatně odmítá.

„Ty si nedáš?“ zeptala jsem se Morimiji, když se posadil na opačnou stranu stolu. Já mezitím opatrně ujídala z misky, abych si nerozhodila žaludek.

Neměl před sebou totiž vlastní misku, ale drobný papírový balíček.

„Však víš, že já k snídani spořádám klidně kari nebo gjózu, ale tolik mastnýho bych nedal. Včera jsem si koupil tuhle sladkou housku. Slyšel jsem o jedný fakt dobrý pekárně, tak jsem ji musel omrknout.“

Morimija ze sáčku vyndal kus pečiva a kuchyní se rozlinula lahodná máslová vůně. Ani já hned po probuzení nestála o smažené maso a mnohem radši bych si dala sladkou housku z populární pekárny.

Copak nikdy neslyšel o tom, že by si lidi u jednoho stolu měli pochutnávat na tom samém?

„Ty jo, lidi nelhali. Je fakt dobrá.“

„To jsem ráda...“

Závistivě jsem pozorovala, jak se Morimija láduje pečivem, a sama si do pusy vložila kus vepřového. Cítila jsem, jak se můj žaludek pomaličku probouzí a že to zatím nějak zvládá.

„Říkal jsem si, že po ránu by sis asi dala něco lehčího, tak jsem vybral panenku a pořádně ji naklepal, aby byla měkkí,“ pronesl Morimija sebevědomě. „Jde to?“

„Jo, je to dobré.“

Po několika soustech jsem musela přiznat, že ta šťávou nasáklá rýže opravdu není nijak těžká a chutná moc dobře. Smažené vepřové se sice k snídani rozhodně nehodilo, ale šlo poznat, že si na něm Morimija dal záležet. A byla pravda, že on taky snědl, cokoliv jsem uvařila, i když se mi to třeba zrovna nepovedlo. Tak jsem mu to musela oplatit.

Do školy musím vyrazit za dvacet minut, takže bych si měla pospíšet, pomyslela jsem si a zrychlila tempo.

„Tobě teda chutná, Júko! Vážně je z tebe třetačka jaksepatří,“ prohodil Morimija s úsměvem, když viděl, jak hltám.

„No jo.“

„Budeš chodit pořád do stejné třídy?“

„Ne, ale spolužáky mám vesměs ty samé.“

Už ve druháku nás rozdělili podle toho, co chceme dělat do budoucna, a náš obor měl stejně jenom dvě třídy, takže se toho pro mě zase tolik nezměnilo.

„Tak snad se ti v nové třídě bude líbit.“

„Snad. Poslyš, Morimijo... Neměl by sis náhodou pospíšet do práce?“

Na to, že normálně vyrážel dřív než já, si teď bezstarostně popíjel latéčko.

„Říkal jsem si, že ti dneska musím uvařit a pak tě řádně vyprovodit, tak jsem si vzal hodku volna.“

„Jenom kvůli zahájení školního roku?“

„No jasně. Vždyť je to naposledy,“ opáčil Morimija, jako by se nechumelilo.

„Podle mě to moc hrotíš.“

U uvítací ceremonie bych to ještě chápala, ale první školní den nikdo takhle neřeší. A navíc ještě na střední.

„Myšlíš?“

„Jo, klidně bych se vsadila, že rýži s vepřovým jsem dneska ze třídy... nebo spíš z celého Japonska dostala k snídani jenom já.“

„No počkat. A kdy jindy by sis chtěla dát rýži s vepřovým?“ zeptal se smrtelně vážně Morimija a já bezděky vyprskla smíchy.

„Jak to myslíš? Přece kdykoliv jindy, ne? Nebo tobě ho snad máma na zahájení školního roku dělávala?“

„Naši byli strašně přísní, takže ne. Někde slyšeli, že nejzdravější pro tělo i mysl je polívka miso, fermentovaný sójový bobý a kus ryby. Každý den jsem jedl to samý. Hrozný, co?“ zamračil se Morimija.

U pana Izumigahary jsem taky dostávala tradiční japonskou snídani. Zdálo se, že k večeři se v různých rodinách jí vesměs to samé, ale po ránu jsou všichni zvyklí na něco jiného. Jako Tanaka jsem jídávala pečivo a jako Mito zase zbytky z předchozího dne. Morimija to nejspíš tolik obměňoval kvůli svému traumatu z dětství.

„Máma je strašně upjatá, takže by ji nikdy ani nenapadlo udělat k snídani rýži s vepřovým. I lupínky s mlíkem jsem snídal poprvý až na výšce.“

„Podle mě to s tebou myslela dobře... Ty jo! To už je tolik?!“

Hodiny ukazovaly už půl osmé, takže jsem do sebe z posledních sil naházela zbytek misky.

Bydleli jsme v pátém patře sedmipatrového bytového domu. Na to, že byl v okolí největší a bylo v něm přes sto bytů, jsem ve výtahu nebo na chodbě někoho potkala jen málokdy. Člověk se v něm paradoxně cítil dost izolovaně — jako by žil daleko od ostatních.

V předchozích rodinách jsem si pravidelně prohlížela nástenky sdružení sousedů, zdravila lidi odvedle a občas se s nimi dávala do řeči. Na jednu stranu se mi po tom trošku stýskalo, ale i tahle svoboda měla něco do sebe. Když jsem náhodou

někoho potkala, jenom jsme si kývli na pozdrav a nikdo se mě nevyptával na rodinnou situaci. Rozhodně by se mi nechtělo jen tak mezi řečí probírat moje dětství a vysvětlovat, že je mi sedmnáct a sedmatřicetiletý Morimija je můj otec, aby nevzniklo nějaké nedorozumění. Takže ona ta bytovka, kde se nikdo vzájemně nezná, měla taky svoje kouzlo.

Ochutnala jsem spoustu rozmanitých snídaní a s bydlením jsem to měla podobně — vyzkoušela jsem si život v různých bytech i v rodinném domě. Říká se, že člověk si dokáže zvyknout na cokoli, a vážně to tak je. Každý domov má svoje plusy i minusy, ale postupem času vám přiroste k srdci.

Vykořčila jsem z výtahu, prošla prostornou halou a vyšla ven, kde na chodník tiše vrhala stín vzrostlá sakura, která byla zase o něco rozkvetlejší. Rodiče si mě vždycky přehazovali na jaře nejspíš kvůli škole, abych se nemusela stěhovat a měnit si jméno uprostřed semestru. Chápala jsem, že je to tak určitě lepší, ale zároveň mě pak příchod tohoto ročního období strašně znervózňoval.

Tentokrát jsem každopádně byla v klidu. Když mě Morimija vyprovázel ze dveří, už jsem natěšeně plánovala, jak večer zbytek vepřového použiju na kari. Zdálo se, že můj život plný snídaňových překvapení ještě nějakou dobu potrvá. Nevěděla jsem, jestli je to tak pro mě nejlepší, ale rozhodně se mi ulevilo, že se zase nemusím stěhovat.

Ohlédla jsem se k našemu oknu v pátém patře, za kterým se tou dobou Morimija určitě vypravoval do práce, a rozeběhla jsem se na autobus.

Po změně třídy jsem se sice ocitla v béčku, ale za katedrou stejně pořád seděla paní Mukai.

„Ach jo, zase Mukai...”

„To je v háji, že tu ježibabu budeme mít i letos.”

Paní Mukai pohledem zpražila skupinku šeptajících kluků a pak očima přejela zbytek třídy. „Měli byste si uvědomit, že tohle je váš poslední rok.”

Ve třetáku jsme měli šest tříd. Pomyslnou loterii vyhrála ta, co za třídní dostala mladou hezkou angličtinářku Suzuki, a na

celé čáře to projeli chudáci, kteří skončili s tělocvikářem a výchovným poradcem Sakaie. Paní Mukai byla sice chladná a přísná, ale uměla si zjednat pořádek. Osobně mi nevadilo, že se v hodinách nebudeme moct bavit, když nás zvládne připravit na to, co nás čeká po škole. Ostatní se sice tvářili kysele, ale nejspíš to brali stejně. Já navíc už vystřídala dvě mámy a tři táty, takže mě změna třídního nijak nerozhodila.

„Ať už jste se rozhodli pro další studium, nebo nástup do zaměstnání, po maturitě vyкроčíte do skutečného světa. Někteří z vás budou příští rok touhle dobou bydlet sami a vydělávat si na vlastní živobytí po brigádách. Ostatní k vám budou přistupovat stále víc jako k dospělým, takže budete muset být zodpovědnější a...“

„Už aby to bylo.“

„Taky se už nemůžu dočkat. To bude hotovej ráj, až do mě matka nebude furt něco hučet.“

„Drzouni, co ostatním skáčou do řeči, to sami určitě nezvládnou,“ okřikla paní Mukai upovídané spolužáky.

Ti se na sebe jenom podívali a pokrčili ramený.

Vypadalo to, že hodně z nich sní o tom, jak budou bydlet sami, ale já o tom nikdy ani neuvažovala. Se svými biologickými rodiči jsem nežila dost dlouho na to, aby mě začali štvát, a potom jsem se nastěhovala k Rice. Pak se mě ujal pan Izumigahara a nakonec jsem skončila u Morimiji. Nedomýšlela jsem říct, jestli je to tím, že nejsme skuteční příbuzní, nebo že to chlapi nemají v povaze, ale ještě nikdy mě za nic nesekýroval. Snad kvůli tomu, že jsme si s mými náhradními opatrovníky byli vlastně cizí, se o mě zajímali mnohem víc než rodiče v normálních rodinách. Díky tomu jsem nikdy po osamostatnění netoužila — těžko říct, jestli to bylo dobře, nebo ne.

Zatímco jsem byla zahroubaná v myšlenkách, paní Mukai nám rozdávala další a další papíry. V posledním ročníku nás podle všeho čekalo hodně formulářů.

„Tady jsou vypsaná data dní otevřených dveří. Pokud už máte vybranou univerzitu, radši se rychle přihlaste. Tohle je

zpravodaj od naší školní zdravotnice. Můžete si z něj odnést pár užitečných tipů. Třeba že si máte ráno nastartovat mozek dobrou snídaní. A tohle je formulář ohledně vašich plánů do budoucna. Ten mi vyplníte a přinesete orazítkovaný od rodičů,” vysvětlovala paní Mukai obsah každého z nich.

Když se mi do rukou dostal seznam dní otevřených dveří s barevnými brožurkami různých univerzit, úplně mi poskočilo srdce. Nikdo mě nijak neomezoval, ale při pomýšlení, že se mi zase o něco rozšíří obzory, jsem svoje nadšení nedokázala udržet na uzdě.

„Nakonec tu máme data všech letošních písemek. A příští týden si budete moci nanečisto vyzkoušet přijímačky, tak se na ně pořádně připravte.“

Jakmile papír s rozpisem rozeslala po třídě, ze všech stran se ozvala vlna otrávených povzdechů. Člověk se těšil na nový školní rok, a okamžitě schytl písemku. Prohlédla jsem si vy-psaná data a z představy, kolik mě čeká učení, jsem hned měla po náladě.

Nakonec to nebude zrovna nejveselejší rok. Snad budu mít čas i na něco jiného...

S Rikou jsme každý den měly co dělat, abychom nějak vyžily. S panem Izumigaharou mi naopak nikdy nic nechybělo — až jsem se z toho cítila trochu nesvá. Těžko říct, co bylo lepší, ale nervování kvůli škole byla příjemná změna.

„Ty jo, ten třeták bude se vším tím rozhodováním o budoucnosti pěkně voprz,” postěžovala si Moe, když jsme zhruba po dvou hodinách svižně vyšly z učebny.

„Myslíš?”

„To si piš. Když jsem našim řekla, že chci jít studovat kosmetiku, byli dost proti. Až jim ukážu ten formulář, určitě se zase pohádáme,” odpověděla Moe, zatímco si na prst natáčela svoje údajně od přírody vlnité vlasy.

„Naši mě ujišťují, že můžu jít, kam chci, ale zároveň mi nutí školy, na které bych mohla dojíždět z domova,” zamračila se Fumina.

„Bude to těžký,” prohodila jsem a vzhledla k nebi.

Venku se nad námi rozpínala jasná polední obloha. Přimhouřila jsem oči a užívala si hřejivé paprsky slunce prvního dubnového dne a příjemný jarní vánek.

„Ach jo, ty se fakt máš, Júko,“ povzdechly si zničehonic obě moje kámošky najednou.

„Proč?“

„Tvoji školu ti přece doma nikdo nevymlouvá, ne?“

„No, protože je to rozumná volba.“

Nejenže jsem Sonodu měla půl hodiny od domu, ale zároveň odpovídala mým možnostem a snům do budoucna.

„Jasně, ale ty by sis klidně mohla říct, že chceš být zpěvačka, a nikomu by to nevadilo,“ opáčila Fumina.

„To si nejsem jistá.“

Sice jsem si nedokázala představit, že by si Morimija vyloženě stěžoval, ale kdybych se vytrasila s něčím takovým, určitě by se pěkně divil.

„Kdyby byl tvůj otčím proti, můžeš na něj jako eso v rukávu vytáhnout, že není tvůj opravdovej táta,“ řekla závistivě Moe.

„To jsem ještě nikdy neřekla.“

„Fakt ne?“

„Ani jednou?“

Obě se divily, ale mě by něco takového nikdy ani nenapadlo. Odmala jsem si moc dobře uvědomovala, jak tahle slova můžou člověka ranit. Všichni se snažili být co nejlepšími rodiči, takže jsem se jim samozřejmě chtěla odvděčit tím, že budu vzorná dcera.

„Já bych ho ukecávala tak dlouho, dokud by nebylo po mém,“ prohlásila Moe.

„Ty se nezdáš.“

Rozesmály jsme se na celé kolo a před školní branou se postavily do pozoru, protože službu měla zrovna paní Mukai.

„Dávejte na sebe pozor,“ rozloučila se s námi.

„Na shledanou,“ odpověděly jsme slušně, zlehka se poklonily a prošly branou.

„Jde z ní neskutečnej respekt. Může říkat cokoliv a zní to, jako by nám dávala kázání.“

Jakmile jsme ji měly z dohledu, Moe se teatrálně otrásla.

„Působí strašně chladně, co? Jako by se vůbec neuměla bavit,“
přisadila si šklebící se Fumina.

„Přesně,“ musela jsem přitakat i já.

„Teď jsem si vzpomněla... Nezajdeme do té nové kavárny
u nádraží na čokoládový dortík?“ nadhodila Fumina.

„To zní dobře. Ségra říkala, že je tam mají fakt skvělý,“ od-
pověděla Moe s jiskřičkami v očích.

Ani já na čokoládové dortíky nedám dopustit. Zašli jsme
na něj i po vítání prvňáčků na základce.

„No jo, začátek školního roku by se měl zahájit dortem a ne
vepřovým,“ souhlasně jsem se zaradovala a Fumina nadzvedla
obočí.

„Vepřovým?“

„To neřeš. Radši pojďte!“

Sotva jsem to zmínila, zaškvřelo mi v žaludku. Prohodila
jsem, že už mi pěkně vyhládlo, a přidala do kroku.

3.

K A P I T O L A

Netušila jsem, co jsou to „opravdoví rodiče“, ale jestli je to označení jenom pro pokrevní příbuzné, tak s těmi jsem strávila akorát zlomek života. Navíc jsem tehdy byla ještě hodně malá, takže si na to skoro nepamatuju.

Hlavně mámu si vůbec nevybavuju. Podle táty umřela při dopravní nehodě, když mi ještě nebyly ani tři. Na fotkách mi připadala povědomá, ale žádné konkrétní vzpomínky na ni nemám.

Divila jsem se, že člověk dokáže jen tak zapomenout na někoho, s kým strávil první tři roky svého života. Jakmile někdo zmizí dřív, než začneme pořádně vnímat — ať už je pro nás sebedůležitější — neutkví nám v paměti. Na druhou stranu jsem měla pocit, že pokud bych si na mámu pamatovala, akorát by mi bylo smutno.

...

„Ty už ji máš zase na sobě?“

„Jo. Vždyť zítra nastupuju do první třídy.“